

OCAK 2020 SAYI:2

yeryüğü

fanzin

•FATİN MURAT SEFERBEYOĞLU•ZOZAN ADIGÜZEL•HATİCE TATLI•ÇAĞATAY TABUR•SARYA
ERBİL•ÖZGE KARACA•ONUR GÜNEŞ•ŞEYDA KUMDERE•İREM ÖZTÜRK

Fotoğraf: Josef KOUDELKA

içindekiler

Sürgün Kenti / <i>Fatin Murat Seferbeyoğlu</i>	3
Sanrı / <i>Zozan Adıgüzel</i>	6
Dar-ı Dünya Yolcusu / <i>Hatice Tatlı</i>	7
Alıntılarla Kitap Tavsiyesi.....	9
Yama / <i>Çağatay Tabur</i>	11
Ölmekte Olan / <i>Sarya Erbil</i>	12
Zemheri / <i>Özge Karaca</i>	13
Fotoğraf Seçkisi: Josef Koudelka.....	14
Kokuşmuş Düzenin Parçaları / <i>Onur Güneş</i>	17
Sodalı Kahve / <i>Şeyda Kumdere</i>	18
Sende Buluşmak/ <i>İrem Öztürk</i>	19

İki arkadaşın uzun yıllar evvel kurduğu bir çocukluk hayalinin ürünü Yeryükü Fanzin. Biz iki arkadaş, iki başka şehirden pek uzak yolları aşarak aramıza edebiyatın dilinden bir köprü kurmayı umuyoruz sevgili okur. Diyarbakır ve Eskişehir'den selamlar ile!

Zozan & Hatice

Bizimle iletişime geçmek; yazdıklarınızı, çizdiklerinizi bizimle paylaşmak isterseniz:

yeryuku@gmail.com / twitter: @yeryuku / instagram: @fanzinyeryuku

SÜRGÜN KENTİ

II

Bir sürgün kentinden
Yazıyorum sana
Herkesin bir bildiği var buralarda
Benim bildiklerim
Yetmiyor yanıldıklarına
Irmaklarım dağlara koşuyor
Havadaki kuş
Deredeki taş çarpıyor nedense
Üç kere üç
Dokuzu bulmuyor hiç
Tersine bir dünyada
Kürek çekiyorum akıntıya
Aklım sende
Fikrim sana eş
Hasretin konuyor
Göz pınarlarıma
Aynı yemeğe ekmek banmışız
Aynı tasta içmişiz suyu
Avuçlarımda anılar birikiyor
Ve yakıyor bedenimi
Gülümsüyorum inatla
Gelecek güzel günlere tutunarak
Yorgun argın ilerliyorum
Bu yalnızlık durağında
Bir sürgün kentinden
Yazıyorum sana

Ağla yüreğim, diyorum
Ağla ve yıka acılarını
Hangi güneş kurutabilir yaralarımı
Hangi yağmur
Söndürebilir yangınını
Ağla yüreğim, ağla diyorum
Çünkü diyorum
Çünkü sen
Mahalle aralarında
Yalınayak top koşturan
Yurdumun kavruk tenli
Çocuklarına benziyorsun
Ve “öpeyim de geçsin” diyen
Bir anne hasretidir ömrün
Ağla yüreğim, diyorum
Ağla ve yıka acılarını
Her şey hiçbir şeye yetmiyor
Hiçbir şey her şeyi siliyor burada
Sigaramın ateşinde dağlıyorum
Yürek yaralarımı
Saymıyorum bile sırtımdan sızan kanı
Her gün
Yeni bir umut
Yeni bir sığınak her gün
Tutunuyorum hayata
Ve sığınıyorum sana
Tüketiyorum yılmdan
Bu sürgün günlerini

VI

Bir sürgün kentinden

Yazıyorum sana

Üç yanlış bir doğruyu yakıyor

Ateş utanıyor ateşliğinden

Ve üç yanlış

Bir doğruyu boğuyor

Su utanıyor derinliğinden

Vicdanlar sağır

-dilsiz

Merhamet bakarkör buralarda

Uçkur sesi bastırıyor

Kızların çığlıklarını

Salyalar bulaşıyor kadınlarımıza

Tecavüz ve ölüm haberleri ile

Geçiyor günler

Doğrulara karşı

Yanlışlardan isteniyor yardım

Yanlışın kirli örsünde

Dövülüyor insanlık

Her yanda kurt kapanları

Her yerde çirkin gülüşü sırtlanların

Herkes bir şeylerden yana

Herkes seçiyor birilerini

Kimse sevgiden yana değil

Hiç kimse seçmiyor insanlığı

Bir parça bez ile tahrik oluyorlar

Bir parça insanlık veremezken dünyaya

Sırtında sopa

Karnında sığa ile bir tutuluyor kızlarımız

Bir sürgün kentinden

Yazıyorum sana

Ağla yüreğim ağla, diyorum

Atın tasmaı

İtin eyeri var buralarda

Yanlışlar kol geziyor içimizde

VIII

Bir sürgün kentinden

Yazıyorum sana

Çaysız sohbetler gibi

Kupkuru hayat

Ve çaysız sigaralar gibi

Dumanlı nefesler

Her söz yürek yakar

Her nefes boğar insanı

Bir sürgün kenti burası

Yüreklende çoban ateşleri yanar

İçli türküler kıvamındadır

Çekilen her ahhh

Ve keşkeler savrulur düşlerde

Geceler upuzun yatıyor önümde

Ve gecenin karası ekleniyor

Yalnızlığın karasına

Gün aydınlanıyor da

İşimiyor yalnızlıklar

Ve yapraksız ağaçlar gibi

Üşüyor umutlar

"Bir gün" diye başlıyor cümleler

"O gün gelsin de" diye sürüyor öyküler

Bir sürgün kenti burası

Yüreklerde ırmaklar kuruyor

Bir sürgün kentinden

Yazıyorum sana

Ağla yüreğim, diyorum

Ağla ve dağla yaralarını

Acıyla acıyı

Soğanla sancıyı kesen

Bir coğrafyanın çocuğusun sen

Onun için tenin esmer

Yüreğin nasırlıdır

Ağla yüreğim, diyorum ağla

Çünkü diyorum

Çünkü sen

Memleket sevdasına tutulup da

Zulmün ateşinde yanmış bir adama aitsin

İçeride tecrit

Dışarıda sürgün düşmüştür payına

Ağla yüreğim, diyorum

Ağla ve dağla yaralarını

Şiir yaralı bir serçedir dalımızda

Her dizesi acı savursa da

Umuda sürer atımızı

Ve düşlerimiz

Yaralı bir şiirdir içimizde

Umuda koşsa da

Ayrılık doğrar soframıza

Bir sürgün kenti burası

Özlemlerin kavşak noktası

Eksilmemek için yazarsın

Yazdıkça çoğalırsın burada

Fatin Murat SEFERBEYOĞLU

**Sevgili Fatin Hocamızın on bölümünden oluşan eserinin maalesef ki bir kısmını yayınlama imkânı bulabiliyoruz. Fakat tamamını okumanızı mutlak şekilde tavsiye ediyoruz. Aşağıdaki linki kullanabilirsiniz.*

<http://www.hacibektas.bel.tr/portal/siiroyku/2017/SM2.pdf>

SANRI

Sakin ol, diyordu karşımda duran kadın. Beyaz bir elbise giymişti ve uzun saçları siyah renkteydi. Teni sanki olduğundan daha soluktu ya da her zaman böyleydi bilmiyordum çünkü onunla henüz tanışmıştım. Yüzünde çilleri vardı ve hüzün katıyordu ifadesine. Gözleriye bana korkmam gerektiğini söylüyordu ama sesi sakın ol demeye devam ediyordu.

Sakin ol. Korkman hiçbir şeyi değiştirmeyecek çünkü artık ruhundan umudu söküp almışlar. Çünkü artık sen çabasızsın ve sen çabasız olmaya dayanamazsın. Bu yüzden sakın ol çünkü sen zaten her şeyi bitirmiştin.

Sakin ol. Aşağıya bakma. Aşağıda akıp giden bir su var ve suyun yeşillendirdiği ağaçlar. Şu mevsimde solmuşlar ama bahara yeniden çiçek açacaklar, biliyorsun. Rüya gördüğünde akan suya anlat derler, alıp götürsün diye acını. Su senin de derdini alacak, merak etme.

Sakin ol. Senin varlığın acıdan yoğrulmuş. Bu su her şeye yeter. Çok acı gördü bugüne kadar ve elbet seninkine de yeri vardır.

Bu dokunduğun taşa bak. Kaç yüzyıl geride bıraktı. Ve kaç yüzyılın derdiyle ayakta. Sen halen ona tutunuyorsan bil ki senin yükünü de alır senden, korkma.

Bak, güneş doğmak üzere. Üşüyor musun?

Birazdan hepsi geçecek, korkma. Güneş saçlarına

değdiğinde ısınan tenine aldanma. Çünkü güneş doğduğu gibi yine batacak ama sen artık üşümüyor olacaksın.

Hadisene! İnsanlar gelmeye başlar artık. Bu kadar düşünmenin anlamı yok. Sen artık kararını verdin.

Hadi! Korkma, ben buradayım ve senin hikâyeni herkese anlatacağım.

Korkma diyordu ve sakın olmamı söylüyordu kadın. Kimdi? Tanımıyordum. İyi biri değildi ama içimden geçenleri biliyordu. Suya baktım. Taşlara dokundum. Sevdiğim suya derdimi bırakacak mıydım?

Zozan ADIGÜZEL

DAR-I DÜNYA YOLCUSU

Anadan değil dünyadan üryandır insan

Mecbur ki herkes gibi

sen de soyunacaksın yaşamaya

ve işleyen her saat

seni de edecek perişan.

Çıplaklığından gayrı,

Bir yılgınlığın kalacak geriye,

Daha doğmadan hoyratça kamçılanmış sırtında.

Bir de tanışacağın alçaklıkların hatırası alnında.

Önce

Yanında yürüyenin tozlu ayakkabılarını seyre dalacak

Çarpık adımlarını onun adımlarına uyduracaksın.

Arada bir elinin kirini yıkayacak

Üç beş lokma ile karnını doyuracaksın

Cebini doldurmanın derdi saracak varını yoğunu.

Arada bir mahvını yaşayacaksın

riyakâr aynalar karşısında.

Kim olduğunu sormak düşecek aklına

Sonra

unutacaksın tekrar

bunca kokuşmuşluğun arasında.

Çünkü

herkes gibi

ve

herkes kadar

düşünmeyi öğretiler sana.

Bir çetrefilli an ki gelecek

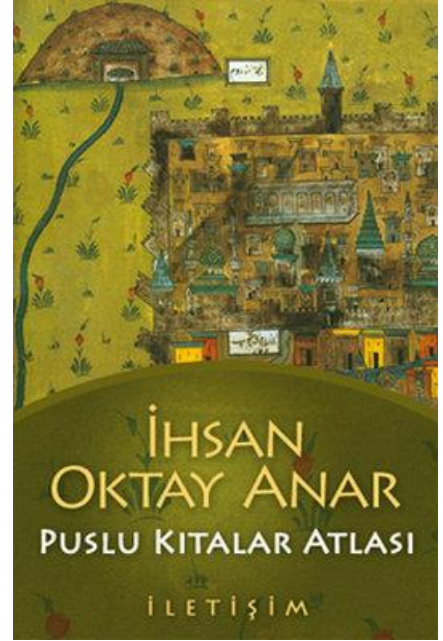
Elini tutan hiçlikle tanışacak,
İçinde olduğun zamanın girdabına düşeceksin
apansız
Kâh sabah kâh akşam, bilmeden
Bilmeden dünmüş, bugünmiş
Yol alacaksın.
Yanındaki ayak izleri yitecek
yavaş yavaş
Birbirinin aynı sığ yüzleri selamlayacak,
Her sesi, her ahengi
denk duyacaksın.
Kör, sağır ve dilsiz olacaksın
yanı başında dönen dünyaya.
Herkes gibi ve
herkes kadar
var olacaksın,
Ta ki vereceği soluğa dek
İsrafil'in Sur'una.
Yaşamak diyecekler lügatte
Ayak sürdüğün yolun adına
Ne var ki
Hep yalan söyler lügatler
Kızılın aldan farkını bilmeden daha,
ölmek karşısına yazılır yaşamanın
Oysa onlar ki aynı hizadadır
Bilmezler.
Hatice TATLI

ALINTILARLA KİTAP TAVSİYESİ

PUSLU KİTALAR ATLASI /

İhsan Oktay ANAR

İlk kez Ocak 1995'te basılan Puslu Kıtalar Atlası İhsan Oktay Anar'ın kaleme aldığı ilk romanı. Sürükleyici fantastik kurgusu ve hayret verici anlatımı ile kitaplığınızda kesinlikle yer vermeniz gereken bir eser. Hele ki İstanbul sevdanız var ise, her cümlesi tarih kokan bu kitap ile alalım sizi eski İstanbul sokaklarına!

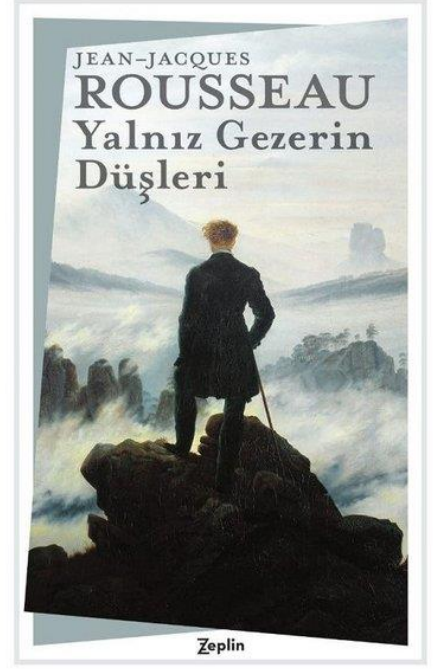
- "Dünya bir düştür. Evet, dünya... Ah! Evet, dünya bir masaldır."
- "Bünyamin'in cesaret edip babasına bir türlü sormadığı sorulardı bunlar. Cevaplarını bulamadığı sürece yaşadığı bu tuhaf dünyanın, alaca renklerle dolu devasa bir boşluktan pek farkı olmayacaktı."
- "Ama bilmek ve şahit olmak en büyük mutluluktur. Macera ise büyük bir ibadettir; çünkü O'nun eserini tanımanın başka bir yolu olduğunu görebilmiş değilim. Kendi payıma ben, dünyayı rüyalarım ile keşfetmeye çalışırım. Bu, yeterince cesur olamadığının bir göstergesi olabilir. Aynı hatayı senin de yapmana yol açmak istemiyorum. Sana izin veriyorum, git. Git ve benim göremediklerimi gör, benim dokunamadıklarına dokun, sevediklerimi sev ve hatta, bu babanın çekmeye cesaret edemediği acıları çek. Dünyadan ve onun binbir halinden korkma."
- "Gördüğün her şey benim düşüncemden ibaret. Bunu sakın unutma. Zihnimle bütün olaylara yön verebilirim. Eğer ister ve düşünürsem, şu gemiyi içindekilerle birlikte yok edebilirim."
- "Bu dünyada insanların korktuğu tek şey öğrenmekti. Acıyı, susuzluğu, açlığı ve üzüntüyü öğrenmek onların uykularını kaçırıyor, bu yüzden daha rahat döşeklere, daha leziz yemeklere ve daha neşeli dostlara sığınıyorlardı. Dünyaya olan kayıtsızlıkları bazen o kerteye varıyordu ki, kendilerine altın ve gümüşten, zevk ve safadan, lezzet ve şehvetten bir âlem kurup, keder ve ızdırap fikirlerinin kafalarına girmesine izin vermiyorlardı."
- "Yaşanılanlar, görülenler ve öğrenilenler ne kadar acı olursa olsun, macera insanoğlu için büyük bir nimetti. Çünkü dünyadaki en büyük mutluluk, bu Dünya'nın şahidi olmaktı."

▪ YALNIZ GEZERİN DÜŞLERİ /

Jean-Jacques ROUSSEAU

1782’de yayımlanan Yalnız Gezerin Düşleri, Fransız filozof ve yazar J.J. Rousseau’nun bitiremeden öldüğü dolayısıyla yarım kalmış kitabıdır.

Yaşamının son demlerindeki yazarın toplum üzerine düşüncelerine, sorgulamalarına, bizzat iç dünyasına tanıklık ederken sizi büyük bir metanete davet ediyoruz.

- “İşte yeryüzünde yapayalnızım. Artık kendimden başka ne kardeşim, ne yakınım, ne dostum, ne de halkım var.”
- “Bu insanlar, nefretlerini zalimliğin son raddesine götürüp, hassas ruhuma hangi bedbahtlığın daha çok dokunabileceğini aradılar.”
- “Benim için yeryüzünde her şey bitti. Artık bana burada ne iyilik edebilirler, ne de kötülük. Bu dünyada umacağım ya da korkacağım şey kalmadı. Uçurumun dibinde sakın ve rahatım, talihsiz bir ölümlü kadar zavallı ve Tanrı’nın kendisi gibi yılmaz.”
- “Ruhum, köhne kabuğundan kurtulmakta zorlanıyor ve hak ettiğimi düşünüp, umduğum duruma kavuşma ümidi olmasa yalnızca hatıralarımla yaşayacak hale geliyorum.”
- “İçimi çekerek, ‘Ben bu dünyada ne suç işledim?’ diye kendi kendime soruyordum. Yaşamak için doğmuştum, yaşamadan ölüyorum.”
- “Bırakalım insanlar ve kader istediklerini yapsınlar. Şikâyet etmeden acı çekmeyi öğrenelim, sonunda her şey yoluna girecek. Benim sıram da eninde sonunda gelecektir.”
- “Ölme vakti gelince nasıl yaşamak gerektiğini anlamanın ne değeri var?”
- “Dünyanın çarkına çocukluğumda atılmış olan ben, deneyimlerim sayesinde çok geçmeden o dünyada yaşamak için yaratılmadığımı ve kalbimin ihtiyaç duyduğu yaşama kavuşamayacağımı anladım. Böylece ateşli hayal gücüm, aralarında yer bulamayacağımı sezdiğim mutluluğu insanlardan beklemeyi bırakarak, henüz başlamış bulunduğum ömrün uçurumları üstünden, yabancı bir yerden kaçır gibi atladım ve duraklayabileceğim rahat bir temel üzerine kondu.”
- “Sürekli mutluluğun var olduğuna inanmam. En büyük mutluluk anlarında bile yüreğimizin bize gerçekten, ‘Bunun hiç bitmemesini isterim.’ diyebildiği bir an çok enderdir. Geçmişte kalan bir şeyi özlememize veya gelmemiş bir şeyi arzulamamıza sebep olarak kalbimizi hâlâ endişe içinde ve bomboş bırakan geçici durumlara nasıl mutluluk diyebiliriz?”

YAMA

Eğer bugünü de sayarsak, ki saat 04:03'tü, artık bugünle beraber tam 23 gün olacaktı. 23 koca gündür adam uyuyamıyordu. Bu zaman zarfında akıcı konuşamama ve buna bağlı olarak mantıklı düşünüp, hareket edememe durumlarına şahit oluyordu. Bu gittikçe dehşet bir durum almaya başlamıştı. Biraz hava almak iyi gelir diye düşündü. En sonunda çıktı dışarı, yürüdü birkaç adım. Baktı uzağa -gözlerinin ona izin verdiği kadar- çok yorgundu, anlaşılması çok zordu tabii kendi kıstasında. İki volta atmak istedi bir kaldırımdan diğer kaldırıma. Oysa ne de uzunmuş bir kaldırımdan diğer kaldırıma, sanırım yaklaşık olarak % 6 eğimi vardı yolun. Bu da işleri zora sokan bir başka durumdu. Adam 2.voltanın ortalarındayken sol ayağı sağ ayağına göre yerin 7 santim içine göçtü ve göçen ayak kalkarken çukurun duvarlarına takıldı, yığılıverdi oraya. Sonra gözü o muhteşem düzene takıldı. Arnavut kaldırımlarına sırayla dizili kırmızı ve gri tonun ahengi. Birkaç saniye dalmış olmalı ki ayağının sızısını

yeni hissetti, belki de artık nosisepsiyon algısına hükmedemiyordu. Ağrıyan ayağına doğru baktığında yolun ortasındaki çatlakları fark etti, kaldırımları döşeyen ustalar belli ki bir iki ek atmıştı. Eklerden biri yamuktu. Kim bilir belki o da uyuyamıyordu? Belki o da istiyordu diğer Arnavut kaldırımları gibi olmayı. Acaba diğer Arnavut kaldırımları ne düşünüyordu bu konu hakkında? İçlerinden birkaçı bu konuya içerlemiş olmalıydılar ki kenarlarında küçük pahlar vardı. Kendilerince farkındalık oluşturuyorlardı. Kim bilir belki de tek düz Arnavut kaldırımını içindi onca yamuk Arnavut kaldırımını yaması. Adam sonra uyudu. Artık Arnavut kaldırımları kadar adam da soğuktu. Adama sorsanız, adam uyumuştı. Arnavut kaldırımlarına sorsanız, adam onlar için yama olmuştu. Ne onurlu bir davranıştı ama...

Çağatay TABUR

ÖLMEKTE OLAN

Ve bir gün daha
Güneş erken batıyor varoşlarda
Siyanür yayılıyor fikrime
Kurcalıyor vicdanımı,
Ölürken bir çocuk
Gecekonduda.
Umut ölürken, kahkahalar kesilirken
Bir çığlık kopuyor sokağın tam ortasında
Ağıtlar yükselirken
Son devrimci yaşarken hala,
Siyanür yayılıyor zihnime
Gün bitiyor.

Sarya ERBİL

ZEMHERİ

Ah benim Zemheri'm!

Nasırlı ellerin belime dolandığında,

içimde hiç bilmediğim

sancılar dolandır.

Sıcak nefesin değdiğinde boynuma,

erir soluğuna katılırım.

Gözlerin gözlerimi bulduğundaysa,

zaman yitirir anlamını

dünya ekseninden ayrılır,

sana doğru dönmeye başlar.

Ah benim Zemheri'm!

Göğsünde kapatmak gözlerimi

nedir bilir misin?

Dingin soluklarınla yarışan kalbinin

nahoş ritmiyle dalmak uykuya.

Sonra,

iç yakan kokunun

ciğerlerime dolması

beni nasıl korlara atar,

nasıl fetheder,

bilir misin?

Senin sevdanla uyanmak bir güne

var olduğunu bildiğim bir dünyaya adım atmak

ne muazzam şey.

Arşınladığın kaldırımları tekrar tekrar

arşınlamak

Bazense üzerine bastığın bir su birikintisi
olmak

ne muazzam şey.

Ah benim kimsesizliğim!

Varlığın yokluğuna karışıp,

cehennemin kızılına bulanmış.

Bazen bir çınarın gölgesinde,

çıplak güneşte

Bazense seni kendimde aramışım.

Ama

ben benden gideli

çok olmuş,

kimsesiz kapıları tıklatmışım

Ardında Zemheri'yi

bulmak umuduyla.

Özge KARACA

FOTOĞRAF SEÇKİSİ: JOSEF KOUDELKA

Koudelka her ne kadar yurtsuz bir gezgin olarak bilinse de fotoğraflarında temel konunun her zaman anayurdu olduğunu görmek mümkün. Çekoslovakya doğumlu sanatçı hep merak ettiği Çingene kültürünü incelemek ve fotoğraflamak için çıktığı ülkesine geri döndüğünde Rus işgali ile karşılaşır. Bu süreçte halkının direnişini fotoğraflayan Koudelka eserlerini “İşgal” başlığı altında toplar.

70’lerde Çingene’leri tekrar fotoğraflamak için ülkesinden çıkan Koudelka ancak 20 yıl sonra ülkesine dönebilir ve İngiltere’den sığınma hakkı alır. Bundan sonraki yaşamı ise onun için yurtsuz olarak geçecektir ki bu süreçte çektiği fotoğrafları yurduna duyduğu özlem ve yurdundan koparılmış duyguları ile “Sürgün” adını verdiği fotoğraf dizisinde toplar.

Sanatçının yaşamı çektiği fotoğrafları büyük ölçüde etkiler. "İşgal" ve "Sürgün" adını verdiği fotoğraf dizileri bizlere Çekoslovakya'da yaşananlar hakkında ciddi bilgiler verir. Ve elbette fotoğrafçının karesinden onun hissettiği duyguları anlamak da mümkün... Hemen hemen her karesine baktığımızda merakına yenik düşüp yollara çıkan bir gezginden daha çok yurdundan zorla alıkonulan bir sürgünün izlerini görüyoruz ne yazık ki.

Uzun yıllar sonra Çekoslovakya'ya geri dönen Koudelka ülkesindeki doğa katliamını fotoğraflamaya başlamıştır. Bu fotoğrafları "Siyah Üçgen" adlı çalışmada sergilemiş ve bu sergi Koudelka'nın Kaos ismini verdiği geniş çaplı projenin parçası olmuştur. Bu çalışmasında yıkıma uğrayan coğrafyayı konu alan bir arayışa girmiştir.

Koudelka, eserlerini ticari bir kaygı gütmenden üretmiş ve mütevazı bir yaşam sürdürmeyi tercih etmiştir. 1990'lardan itibaren Prag'a yerleşen sanatçı yurtsuz ve gezgin hayatına son vermiştir.

Bakalım sizler de fotoğraflara baktığınızda savaş ve sürgün izlerini görebilecek misiniz?

KOKUŞMUŞ DÜZENİN PARÇALARI

Yıllar mıdır ki insanı yaşlandıran?
Yoksa ruhsuzluğun verdiği çöküntü mü?
Yükün altında kalan hayatlar mı?
Israrla Tanrı'ya yakaran, af dileyen diller mi?
Ya da kendine gereksiz değer yükleyen insanoğlu mu?
Varlığını fütursuzca anlamlandıran.

Kesitler halinde şükrediyorum hayatıma
Bir şükür bir isyan anlayacağınız
Tuzla buz olmadan bedenim
Aydınlığa gömeceğim kendimi gıkım çıkmadan
Toprak atacağım üstüme
Gerekirse sıska kalacak
Etler kemiklerden çekilecek
Damarlarımda bir katre kan bulunmayacak
Düşüncelerim eriyecek
Yazdıklarım mürekkep kurumadan silinecek
Belki de tarih olacak
Ya da bir aptalın yazıları
Yine de şükrediyorum hayatıma
Gelmesin mezarıma diye
Kokuşmuş düzenin parçaları.

Onur GÜNEŞ

SODALI KAHVE

Aynı evin içindeyiz. İlk defa. Ayaklarımızda çoraplarımız, ayaklarımız sıcak halıya değişiyor. Dışarısı buz. Bu, buz tutmuş soğukluk bana bir yerden tanıdık geliyor. Boylarımız apaçık ortada, burnum çenende. Ucundan kaçırmış gibiyiz boyu boyuna kısmını o lafın. Huyu huyuna kısmından zaten eser yok bizde. Aynı çatı altında olduğumuzda ne kadar da güzelmişsin. Üçlü koltukta nasıl oturacağını bilmiyorsun, bacaklarını şekilden şekle sokuyorsun. İlk defa gelinen bir evde hissedilen o misafirlik duygusu gözlerinde. Televizyona dalmamaya çalışıyorsun ama elinde değil, o saçma program var şansına, en sevdiğin. İnan çayı kaç şekerli içtiğini bilmiyorum, demli mi açık mı onu da bilmiyorum. Sodalı Türk kahvesi sevdiğini söylemiştin onu hatırlıyorum ama evde soda yok. Su veriyorum sana, su içmek istiyorsun ilk kez ellerimden. Kendini söylediğin sözlerle çok güzel anlatıyorsun kendinden bahsetmezken. Ağzından çıkan sözler, bakışların, bakmayışların, o kadar sen ki. Ne o söz senden başkasından çıkar ne de bir göz senin gibi apayrı bakar. Su içerken bile farklı olmayı, “sen” olmayı başarıyorsun. Su içerken bile kızgınsın bana. Evimin içinde gözlerin gözlerimle iç içeyken, aynı safta değiliz diye bağırıyorsun bana içinden tekrar tekrar. Düşmanken bile güzel bakıyorsun, en güzel dosttan daha güzel bakıyorsun. Bana boş bardağı verirken sen ne kadar inkâr etsen de parmakların parmaklarıma sarılmak için can atıyor. Sonra bir sessizlik oluyor. Sana bakıyorum, asla bana bakmıyorsun. Kalbin korkak bir çocuk gibi halının desenini inceliyor benimle göz göze gelmekten korktuğu için. Kimse anlamıyor neden burada olduğunu, sen bile. Ben biliyorum. Yabancı gibi oturduğun bu koltuk senin. Bu ev senin. Biliyorsun fakat bildiğini bilmiyorsun. Öğrenmek için buradasın. Bilmiyorsun adını, adım. Kim olduğumuzu, ne olduğumuzu bilmiyorsun. Öğreteceğim. Boş bardak hep senin için dolacak, öğreteceğim.

Şeyda KUMDERE

SENDE BULUŞMAK

Seni düşünmek gözlerim kapalı
Ellerim altında bir beyaz kâğıt hissederek
Seni yazmak kelimelerden uzaklaşarak
Konuşmaların anlamını kaybetmesi
Sessizleşmesi sözcüklerin
Seni bir beyaz kâğıda hissettirmek
Sana dair düşünmek başıboş bir trende
Kalabalıktan yalnızlaşmak sana doğru
Kendime yaklaştıkça sana dokunmak
Ve seninle anlam bulmak bir akşamüstü
Bunların hepsi rüyalarına uyanmak içindir.

/ben sana kelimeleri kaybederek dokundum. Ve kelimeleri katlederek terk ediyorum seni sevmeyi. Bir şiir dokundu senin bilinmezliğine. Adın geçmeden bir şiire hissettirdim seni. Seni karın yağışındaki sessizliğe bırakıyorum. Kendini dinle. Bir şiir yazıldı sana sözcükler kullanılmadan. Bir şair duydu seni, sesini duymadan. Bir fırtına geçti başından, saçlarını dahi kıpırdatmadan.

Ve kelimeleri katlediyorum.

İrem ÖZTÜRK